

mijmering / speeltuin

Met die warme dagen ga ik vaak met mijn kleinzoon naar de speeltuin. Wat een plezier. Voor hem, maar ook voor mij. Speeltuinen zijn tegenwoordig heel wat meer dan een verzameling schommels,

wippen en klimrekken, het zijn regelrechte 'ontdek'-plekken, waar een kind z'n lijf en leden, z'n inschattingsvermogen, z'n sociale vaardigheden en z'n zelfvertrouwen kan ontplooien. Ook oma's komen daar aan hun trekken. Wat is er heerlijker dan een kind dat in alle vertrouwen met jou samen z'n grenzen durft te verleggen!

Bij de kabelbaan staat vaak een jongen van een jaar of vijftien zestien die de kinderen, vooral de kleine, veilig langs de baan loodst. Van zijn IQ moet hij het vermoedelijk in dit leven niet hebben, zijn EQ is steekt echter met kop en schouders boven dat van de gemiddelde speeltuinbezoeker uit. Hij kijkt, maar ziet vooral; de gretigheid van de kinderen, hun onzekerheid, de onderlinge verhoudingen, wie sterk is of zwak, wie over zich laat lopen of niet. Hij helpt ze op het zitje, geeft ze een duw en roept vol enthousiasme 'go!'. Als ze halverwege de terugweg blijven steken haalt hij ze op om het volgende kind weer even vrolijk op weg te helpen. Hij houdt bovendien toezicht op de wachtrij - waarin kindergedrag interessant voer voor psycho-, socio- en antropologen is - en zijn vriendelijk opgelegde wil is wet. Ik hou van zulke mensen. Voor hen geldt niet wat moet zijn, maar wat is. Zij nemen op een waarachtiger niveau waar. Zij zien waar een kind, een mens bemoediging nodig heeft.

Hij doet me denken aan de zwakbegaafde man, die mijn moeder vanuit lang vervlogen kerkelijke liefdadigheid eens in de paar weken bezocht. Hij had een hondje waar ik bang van was. In plaats van het gebruikelijke 'doe niet zo flauw, hij doet toch niks' zei de man 'da meske kan er toch niks aan doen dat ze bang is voor honden' en hield het beestje zorgvuldig uit mijn buurt. Ik ben de erkenning en het begrip van dat moment nooit vergeten. Zo weinig heeft een mens soms nodig.